

¡VAMOS!

Bart De Clerck

¡VAMOS!

VAN ANTWERPEN NAAR
SANTIAGO DE COMPOSTELA

INHOUD

- 11 Catrien Scheers**
'Ondernemers zijn ook maar mensen'
- 17 Frédéric Deborsu**
'Hoeveel Vlamingen hebben het
gsm-nummer van een Waalse vriend?'
- 27 Herman Van Goethem**
Op stap met een wandelende encyclopedie
- 35 Harry Demey**
Met een Kielse rat op zoek naar de juiste weg
- 47 Joost Houtman**
Waarom pelgrims zo pelgrims zijn
- 57 Griet Vermeulen**
Met bekwame spoed
- 67 Jan Tuerlinckx**
Succesvol advocaat beschouwt dyslexie als een troef
- 73 Carmen Willems**
Met een engel op weg naar Santiago
- 79 Piet den Boer**
Stappen door een Van Goghschilderij
- 87 Luc Colemont**
Uit de comfortzone

- 93 **Rudi Cleymans**
Van militair tot ondernemer
- 99 **Claudia Van de Velde**
'Een echtscheiding is altijd verschrikkelijk'
- 105 **Bart Buysse**
Drummen op de camino
- 117 **Jacques Vandermeiren**
In het spoor van zijn vader
- 123 **Sylvie Van den Broeck**
'Ik lust geen zelfgemaakte mayonaise'
- 129 **Mieke Frijters**
'Machines kan je vervangen... Mensen niet'
- 135 **Guy Voet**
Gebiologeerd door Spaanse wijn
- 141 **Caroline Craenhals**
Alleen als je de laatste honderd kilometer stapt, mag je je pelgrim noemen
- 147 **Andreas Pfeffer**
Het verhaal van de drie b's

Leuven

Al meteen tegen de regels

Als pelgrim overnacht je niet in een Novotel. Toch vond ik dat ik een verblijf in dit etablissement en het bijhorende warme bad verdiende.

Dat heeft te maken met de tweede ongeschreven regel die ik overtrad. Ik liep vandaag iets meer dan veertig kilometer van Duffel naar Leuven... Dat is gevoelig meer dan de dertig dagelijkse kilometers die ik met mezelf had afgesproken. Dat gaan we dus proberen niet meer te doen.

Ik moest wel want op de lange, vrijwel rechte weg langs de Leuvense vaart was nergens slaapgelegenheden...

Hoe mooi het ook was langs de langgerekte waterpartij: doordat het van *immer gerade aus* ging, dreigde het ook eentonig te worden. Ennio Morricone en Cecilia Bartoli stapten daarom vandaag in mijn oortjes mee. Zelfs Forrest Gump dook plots in mijn playlist op:

'Life is like a box of chocolates. You never know what you gonna get.'

Het brengt me meteen bij de reden waarom ik dit onderneem voor Stop Darmkanker, want niet iedereen heeft het geluk er het juiste chocolaatje uit te pikken...

Catrien Scheers

'Ondernemers zijn ook maar mensen'

'Ik heb een matje en een slaapzak in mijn rugzak, we zien wel waar we slapen vannacht.' Catrien Scheers is er gerust in. Vlak voor ons vertrek van een tweedaagse staptocht van Leuven naar Vedrin (zo'n vier kilometer voor Namen) had ik haar op het hart gedrukt dat je nooit helemaal zeker bent van een slaappleaats en dat je dus best je voorzorgen neemt. De CEO van rederij Fast Lines Belgium heeft zo te zien al voor hetere vuren gestaan want ze heeft alle vertrouwen in de goede afloop. En dus vertrekken Catrien en ik op een zonnige maandagmorgen voor etappe drie en vier van mijn staptocht naar Santiago: eerst van Leuven naar Jodoigne (Geldenaken) en vervolgens tot vlak voor Namen, in totaal naar schatting zo'n 65 kilometer. Zij met een strohoed en ik met een petje tegen de zon, beginnen we eraan in de richting van Hoegaarden en Geldenaken. Babbelen en wandelen gaan best samen maar niet als je de wegwijzers in de gaten moet houden, zo zal blijken. We lopen enkele malen enkele honderden meters verkeerd. Een eerste keer vlak na de mooie Norbertijnenabdij van Park, net buiten Leuven. Catrien en ik moeten ondervinden dat de rood-witgestreepte GR-routes niet altijd gelijklopen met de weg naar Compostela. Een fout waar we ons op de eerste etappe nog twee keer aan zullen bezondigen maar waar we een goed gesprek en een hartelijke babbel voor in de plaats krijgen.

Samen met haar echtgenoot Ivan runt Catrien de rederij waar zo'n honderdveertig mensen aan de slag zijn. Nochtans wees niks erop dat Catrien in de voetsporen van haar ondernemende, helaas te vroeg gestorven vader Herman zou treden. 'Ik wilde clown worden, honderd kinderen hebben en met een bus en mijn circus

door Europa reizen,' herinnert Catrien zich al uit haar kindertijd. 'Ik kan nog altijd cliniclown worden, de rest zal wel niet meer lukken,' lacht ze. Ze kregen uiteindelijk twee kinderen.

Ook haar studies A1 Communicatie en Politieke en Sociale Wetenschappen aan de universiteit leken haar eerder in de richting van de journalistiek te loodsen. Toch voelt ze zich nu naar eigen zeggen als een vis in het water in de wereld van binnenvaart en shortsea. 'Onze schepen vervoeren ladingen allerhande: staal, chemicaliën, damplanken, hout, bakstenen en andere bouwmaterialen.' Ze zegt van zichzelf dat ze impulsief is. Dat valt niet te ontkennen toen ze onmiddellijk 'ja' zei om voor Stop Darmkanker twee etappes mee naar Santiago te stappen. 'Het is een onderwerp dat me bijzonder na aan het hart ligt, te weten dat mijn beide ouders veel te jong aan kanker overleden. Mijn papa werd 59 en mama 62.'

'In het begin heb ik wel getwijfeld of ik samen met mijn echtgenoot in het bedrijf zou stappen maar ondertussen doen we het al twintig jaar samen. Ik vind het achteraf gezien zalig om samen te werken. Iemand naast je hebben die ongezouten zijn mening zegt, kan zeker geen kwaad. Niet dat altijd alles vanzelf gaat. Ondernemen, of het nu met je echtgenoot is of niet, beschouw ik als leren lopen: af en toe vallen, knieën ontsmetten en verdergaan.'

Op onze staptweedaagse eten we 's middags in het heerlijk ouderwetse eetcafé In De Molen in Bierbeek. Daar blijkt het lot ons gunstig gezind als plots een Antwerpse Facebookvriendin meldt dat ze al tien jaar in Jodoigne woont en dat we 's avonds bij haar mogen overnachten. 'De kracht van een netwerk is ongelofelijk,' spreekt Catrien als geboren netwerker. 'Ik geniet er enorm van om onder de mensen te zijn en mijn vrienden te kunnen helpen,' zegt ze.

Een uur of twee, drie later steken we voorbij Meldert de taalgrens over. Beter nog: we stappen er een hele tijd pal op. We moeten lachen omdat deze grens vele honderden meters lang overwoerd blijkt met netels, bramen en onkruid. Toevallig komt het onderwerp hier op het bewaken van je eigen grenzen. Heel openhartig vertelt Catrien over het cvs (chronisch vermoeidheidssyndroom) waarmee ze af te rekenen heeft. ‘Mijn glas is meestal halfvol. Ik loop nu misschien wel die twee dagen vlot mee maar ik zal daar twee dagen van moeten bekomen. Het probleem is dat ik niet zo goed kan doseren. Ik ben bijvoorbeeld al voor de derde keer met *Start to run* bezig maar het lukt me niet om boven die vijf kilometer te raken. Soms is mijn energie gewoon op, dan trek ik me terug en ga ik rusten. cvs is geen schande, je kiest dat niet. Wat iemand anders daarvan denkt, trek ik me niet aan. Ik denk dat we ons ook allemaal een beetje kwetsbaar moeten durven op te stellen. Ik heb het nu al meer onder controle dan vroeger. Het maakt me geen slechtere ondernemer. Ondernemers zijn ook maar mensen.’

Jodoigne

Toeval bestaat niet!

‘Waar ga je dan slapen onderweg?’ en ‘Ben je niet bang dat je geen slaapplek vindt?’ of ‘Zou je niet beter een tent meenemen, just in case?’ en ‘Kan je die slaapplekken niet best op voorhand vastleggen?’ Allemaal vragen die ik de afgelopen weken voorgeschiedt kreeg. Steevast gaf ik dan, een beetje overmoedig misschien, het antwoord: ‘We zullen wel zien. Alles komt altijd goed.’

Vandaag kreeg ik in elk geval hulp van bovenaf. Plots verscheen tijdens onze lunch in het schitterende café In De Molen in Bierbeek

op Facebook het bericht: 'Bart, in Jodoigne? Geef een gil, je kan hier eten en slapen...'

Ann Engels, bij wie Catrien Scheers en ik nu op het terras zitten, op de grens met Jodoigne, was vroeger het buurmeisje van Philippe, die op mijn schouder, in mijn hoofd en in mijn hart meest-opt.

Drie keer raden over wie we het nu hebben bij een goed glas wijn...

Rederij

‘Ik denk wel geregeld “Dank u, papa”, want zonder hem zou ik nu geen scheepvaartbedrijf leiden.’ In 1991 startte vader Herman met Fast Lines en met een terminal in het Poolse Stettin. ‘Hij was een echte serial entrepreneur en kocht ook nog een nagelfabriek in Polen en een zalmrokerij in de Verenigde Staten. Veel heb ik van hem geleerd. Ook eenvoudige dingen. Bijvoorbeeld dat je er moet voor zorgen dat je klanten op tijd betalen. “Een klant die niet betaalt, is geen klant,” zei hij altijd.’

Door diens veel te vroege overlijden nam Catrien samen met haar man Ivan twintig jaar geleden de verantwoordelijkheid om de onderneming verder te zetten. ‘Ik heb nog een broer en een zus met wie we destijds in alle openheid bespraken hoe het verder moest. In het begin vond ik het zeker niet gemakkelijk en voelde ik me heel verantwoordelijk. Het blijft toch een familiebedrijf.’ Eén blik op de vijf schepen tellende Fast Linesvloot zegt genoeg. Allemaal dragen ze de namen van familieleden van het gezin Scheers en dankzij de twee schepen Fast Herman en Fast Sim leven de ouders van Catrien voort in de shippingwereld.

Frédéric Deborsu

‘Hoeveel Vlamingen hebben het gsm-nummer van een Waalse vriend?’

Frédéric Deborsu verschijnt op de afspraak, zo'n zes kilometer voor Namen, op zijn plooi-fiets. Meestal gebruikt hij die om te treintpendelen naar de RTBF-redactie in Brussel, waar hij al jaren als journalist aan de slag is. 'Mijn gewone fiets werd zojuist gestolen,' zucht hij. Dus pedaalde de bekende Waal een flink stuk bergop naar Vedrin, acht kilometer van bij hem thuis in de Waalse deelgemeente Jambes. Mijn Santiago-etappe vanuit Jodoigne (Geldenaken) stopte de avond voordien op een RAVeL (*Réseau Autonome de Voies Lentes*), gelegd op een oude treinbedding op zes kilometer voor de citadelstad. *À la Wallonne* begroeten we elkaar met een kus. Sinds Frédéric en ik elkaar leerden kennen in Estland enkele jaren geleden op een perstrip met Fernand Huts noemt hij mij met zijn sympathieke accent plagerig 'Barteke', waarop ik hem steevast 'Freddy' begin te noemen. 'Hoeveel Vlamingen zouden het gsm-nummer van een Waalse vriend op hun smartphone hebben staan of andersom?' vraagt Freddy zich hardop af. Dat hij zo goed Nederlands spreekt, blijkt eigenlijk een beetje toeval en was helemaal geen vooropgezet plan. 'Na mijn kandidaturen rechten in mijn thuisstad Namen was het de bedoeling dat ik verder zou studeren in Louvain-la-Neuve. Maar alle studentenkoten waren al bezet. Omdat ik er geen meer kon vinden, besloot ik me met een bang hartje in te schrijven aan de KU Leuven. Ik weet niet of ik het nog opnieuw zou doen want ik was helemaal niet zo goed in talen en al zeker niet in het Nederlands. Ik heb me werkelijk kapot geblokt. Toen aan het einde van het eerste jaar werd meegedeeld dat slechts veertien procent van de studenten in eerste zittijd geslaagd was, had ik de moed al opgegeven en

dacht ik dat ik nooit bij dat kleine percentage kon bij zijn. Het wonder geschiedde. Ik was erbij, en tot ieders verbazing zelfs met onderscheiding.’

Sportjournalist

Toch werd het geen carrière als advocaat, magistraat of bedrijfsjurist maar rolde hij al vroeg in de journalistiek. ‘Op mijn veertiende ging ik aan de slag bij een lokale zender. De microbe liet me blijkbaar nooit meer los. Tijdens mijn studententijd nam ik deel aan een RTBF-examen waar ze een losse sportverslaggever zochten. Zo werkte ik mee aan de tegenhanger van *Sportweekend* op de RTBF.’ Het bracht hem meteen voor het eerst en zeker niet voor het laatst naar Antwerpen voor zijn debuut als voetbalcommentator. Antwerp-Beveren. ‘14 april 1990,’ plakt hij er feilloos een datum op. ‘Voor de RTBF was zo’n match in het noorden van het land een van tweede categorie en dus mocht ik daar beginnen. Het was zeker ook niet het Antwerp met het succes van vandaag. Het stadion was zelfs zo goed als leeg, herinner ik me.’

Ondertussen wandelen we langs de groene fiets- en wandelweg stilaan Namen binnen. Hier heeft men het over een RAVeL, wat staat voor een *Réseau Autonome de Voies Lentes*.

Frédéric verbaast er zich over dat ook hier langs de kant van de weg de route naar Santiago perfect met stickers staat aangegeven. Hij loopt meteen vooruit op de stempel die ik in zijn stad in mijn pelgrimsboekje moet laten zetten. Meestal kan je daarvoor terecht in de kathedraal of de plaatselijke Sint-Jacobskerk. Niet in Namen, zo blijkt. ‘De Église Saint-Jacques bestaat nog wel maar is geen kerk meer. Tot voor kort was het een kledingwinkel, met weinig succes want hij ging failliet. Misschien moeten we hier samen een café beginnen,’ grapt hij op weg naar *l’Office de Tourisme* waar ze wel met het stempelkussen klaarstaan. Uiteraard herkennen

ze hem meteen omdat hij een wc is. Ik noem hem al lachend wel eens zo hoewel het begrip *Wallon connu* eigenlijk niet bestaat zoals wij in het noorden de term bv gebruiken. ‘Een Waal die het gemaakt heeft, zal al heel vlug in Parijs opduiken. Stromae gebruikte zelfs het journaal op de Franse zender TF1 om zijn nieuwe album te lanceren. Het gevolg is dat wij bij de RTBF mensen van dat niveau moeilijker kunnen strikken.’ Toch heeft Frédéric de laatste jaren heel wat beroemde mensen voor zijn camera gehad, meer bepaald in het zondagavondprogramma *C’est du Belge*. Eénmaal per maand laat hij de Franstalige Belgen er kennismaken met bekende Vlamingen die onder de taalgrens totaal onbekend zijn: ‘Gert Verhulst bijvoorbeeld. Niemand die hem kent in Wallonië. Ook Regi stelde ik al voor aan de RTBF-kijkers, net als Laura

Tesoro, Ella Leyers, Fernand Huts en Eline De Munck van Odette Lunettes.’ Deborsu presenteert het programma in zijn eigen onnavolgbare stijl: flitsend, met veel beweging en steevast met een knipoog. Onmiddellijk vraag je je af wat het Franse woord voor ADHD zou zijn.

Terwijl we in Namen een koffie drinken op een terras vertelt hij honderduit over zijn stad en hoe verliefd hij erop is. Met een woordspelletje noemt hij het Namoureux, een combinatie van Namur en Amoureux, twee woorden die samenvloeien net als de Samber en de Maas dat doen in de stad waar het Waalse parlement gevestigd is in een opvallend rood gebouw. Vroeger was dat een bejaardentehuis. Iets te makkelijk om er grapjes over te maken. Frédéric heeft er schoolgelopen en zijn moeder was er lerares Latijn. ‘Alle meisjes van goeden huize van mijn leeftijd hebben les van haar gekregen.’

Lunchen doen we bij Frédéric thuis aan de rechteroever van de Maas waar zijn vrouw een mooie *chambre d’hôtes* runt. We moeten slechts een paar honderd meter afwijken van de weg naar Compostela die op de linkeroever loopt en passeren op de weg ernaartoe het huis van Benoît Poelvoorde, regisseur en acteur van de film *C’est arrivé près de chez vous*. We steken over langs een sluizencomplex. ‘Dat vind je hier om de zeven kilometer. Die sluisen zijn nodig om de stroom bevaarbaar te maken,’ vertelt hij terwijl we onze weg verderzetten naar Profondeville. Onderweg zien we het prachtige kasteel van Dave met iets ervoor een psychiatrisch centrum. ‘Als de Vlamingen het over Geel hebben, spreken wij in Wallonië over Dave,’ zegt hij als toeristische gids van dienst. Op weg naar Profondeville komen we langs prachtig gelegen huizen en vakantiewoningen aan de Maas. Onder andere in Wépion, het Hoogstraten van Wallonië, omdat dit het aardbeien centrum van het zuiden des lands is.